

I Poniedzia?ek Adwentu

Tekst Ewangelii (Mt 8,5-11): W owym czasie gdy Jezus wszed? do Kafarnaum, zwróci? si? do Niego setnik i prosi? Go, mówi?c: «Panie, s?uga mój le?y w domu sparali?owane i bardzo cierpi» Rzek? mu Jezus: «Przyjd? i uzdrowi? go». Lecz setnik odpowiedzia?: «Panie, nie jestem godzien, aby? wszed? pod dach mój, ale powiedz tylko s?owo, a mój s?uga odzyska zdrowie. Bo i ja, cho? podlegam w?adzy, mam pod sob? ?o?nierzy. Mówi? temu: "Id?!" - a idzie; drugiemu: "Chod? tu!" - a przychodzi; a s?udze: "Zrób to!" - a robi».

Gdy Jezus to us?ysza?, zdziwi? si? i rzek? do tych, którzy szli za Nim: «Zaprawd? powiadam wam: U nikogo w Izraelu nie znalaz?em tak wielkiej wiary. Lecz powiadam wam: Wielu przyjdzie ze Wschodu i Zachodu i zasi?d? do sto?u z Abrahamem, Izaakiem i Jakubem w królestwie niebieskim».

«Zaprawd? powiadam wam: U nikogo w Izraelu nie znalaz?em tak wielkiej wiary»

Rev. D. Joaquim MESEGUER García
(Rubí, Barcelona, Hiszpania)

Dzisiaj, naszym miastem jest Kafarnaum, w którym znajduj? si? chorzy – jedni znani, inni anonimowi, cz?stokro? zapomniani z powodu szalonego tempa charakteryzuj?cego wspó?czesne ?ycie: obci??eni prac?, biegniemy bez zatrzymywania si? oboj?tni na tych, którzy przez swoje choroby lub inne okoliczno?ci, pozostaj? na marginesie i nie mog? nad??y? za tym rytmem. Bez w?tpienia, Jezus pewnego dnia nam powie: «Wszystko, co uczynili?cie jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnie?cie uczynili» (Mt 25,40). Wielki my?liciel B?a?ej Pascal rozwija t? ide?, kiedy wyznaje, ?e «Jezus Chrystus, w swoich wiernych, do?wiadcza agonii w Getsemani a? do ko?ca czasów».

Setnik z Kafarnaum nie zapomina o swoim s?udze le??cym w ?ó?ku, gdy? go kocha. Pomimo tego, ?e stoi od niego wy?ej w spo?ecze?stwie i ma od niego wi?cej w?adzy, setnik okazuje s?udze wielki szacunek i wdzi?czno?? za lata s?u?by. Dlatego, poruszony mi?o?ci?, kieruje si? do Jezusa, i w obecno?ci Zbawiciela czyni niezwyk?e wyznanie wiary, przejd? przez liturgi? mszaln?: «Panie, nie jestem godzien, aby? wszed? pod dach mój, ale powiedz tylko s?owo, a mój s?uga odzyska zdrowie» (Mt 8,8). To wyznanie jest ugruntowane w nadziei, wyp?ywa z zaufania do Jezusa i tak?e osobistego poczucia niegodno?ci, które pozawala mu rozpozna? swoje ubóstwo.

Mo?emy zbli?y? si? do Jezusa jedynie w postawie pokory, niczym setnik. Tak mo?emy prze?ywa? adwentow? nadziej?: nadziej? na zbawienie i ?ycie, na pojednanie i pokój. Nadziej? mie? mo?e tylko ten, kto rozpoznaje swoje ubóstwo i jest w stanie zda? sobie spraw? ?e sens ?ycia nie jest w nim samym, ale w Bogu – w którego r?ce si? powierzamy. Zbli?my si? z zaufaniem do Chrystusa, i jednocze?nie uczymy nasz?, modlitw? setnika.

My?li na dzisiejsz? Ewangeli?

- «Co wed?ug nas Pan Jezus pochwali? w ufno?ci setnika? Pokor?. Pokora setnika by?a bram? przez któr? wszed? Pan» (?wi?ty Augustyn)
- «Pan zachwyci? si? setnikiem. Zachwyci?a go wiara, jak? ten mia?. Dlatego setnik nie tylko znalaz? Pana, ale tak?e poczu? rado?? z tego, ?e zosta? znaleziony przez Pana. To bardzo wa?ne!» (Franciszek)
- «Wobec wielko?ci tego sakramentu chrze?cijanin mo?e jedynie powtórzy? z pokor? i p?omienn? wiar? s?owa setnika: Domine, non sum dignus, ut intres sub tectum meum, sed tantum dic verbo, et sanabitur anima mea - "Panie, nie jestem godzien, aby? przyszed? do mnie, ale powiedz tylko s?owo, a b?dzie uzdrowiona dusza moja".» (Katechizm Ko?cio?a Katolickiego, nr 1386)